

need kullane põhikujudega rüü-
 talle. „Oa ilusad ja ääda fume-
 lad!“ Kiigi talupoeg arvanud
 kuormas ümberpeigima. „Kõik
 üha ää, mis ja ilma aegu weli-
 õpetanud ta niist,“ keda kuu-
 did on nad põha. —

p. Kama. Di. 1.

14.

Wabadiku maene oluud mees ja
 ma kakkmas, oma roli all pid-
 nud ta wälj jät juures aasteft
 Lemut ja kühma Lohi Kat. Lemu-
 atunud ikma ja maene lähmad tü-
 ää feda waegistama, jomis läh-
 mud aga Lohi wälj. Teda nä-
 jahanud maene: „Sii on ühe
 meenal inime, Kie Lemu lappi ja
 hii kühma inime panib: Lohi

mulstat ja Lemu rööpib.“

p. Kama. Di. 1.

15.

Tegu oluud paarlane raawi kogu-
 mas, kus, nagu kirs. kufangi paar-
 lepa, tabli fõija oluud. Ei tohi un-
 tada, et paarlapa nimelt fõu tab-
 listi fõiwä, kui fõit. kufu an-
 daps, — ja fõin oluud kugu nii.

Koma trooruud talle puumaene fõu-
 re liua täie kama mitja, millega
 kollm mede, ma niist kõhna au-
 fardi täie du wõlound fõia, —
 paarlane aga fõiwä liua üf. pima
 tühjäs. Selle fõangi aranuud aga me-
 hel kõhna kanguedi wõlounda,
 nõnda, et ta talife ädigi maas wõ-
 kumud. „Lõge, mis fõi nõnda palu